

vrchol, abych se poprvé podíval na celou tu nádhru při západu slunce. Otáčím se a na vrcholu duny sedí klučina. Jmenuje se Mustafa a neodbytně nabízí suvenýry. Když vidí, že se nedaří, ptá se po sušenkách. Ten chlapec mi prolezl auto, aby se podíval, co vše tam je. Ano, to je jeden z prvků kulturní diverzity. Tady lidé naprosto nerespektují vaše soukromí. Je jim to úplně jedno. Kluk mě sledoval až do auta a tam jsem polevil. Koupil jsem od něj náhrdelník z místních surovin. Loučím se s Mustafou a doporučuji mu, aby přišel zase ráno, že uděláme další obchod. Měl jsem v plánu mu za pár liber nabídnout focení, aby měl lepší den, ale Mustafa mi vysvětlil, že zítra tady nebude, protože musí brzy ráno do školy a vrátí se pozdě večer. Ale o víkendu bude zase tady, aby si rodina přivydělala. Koupil jsem od Mustafy ještě jeden náhrdelník v přepočtu za 25 korun a dalších 25 korun dostal jako dar. Za 75 korun prý bude mít jeho rodina jídlo na celý den a doma ho pochválí. Vlastně mi

to udělalo radost a nakonec Mustafa dostal i vytoužené sušenky.

Večer jsem si postavil stan a pokusil se uvařit si jídlo. Přišla vánice a to, co jsem navařil, mi shodila na korbu vozu. Je to moje poslední jídlo, takže buď hlad, nebo odvaha. Odvaha vyhrála. Sesbíral jsem, co šlo, a snědl odporovou směs oleje a písku s texturou fazolí a hovězí konzervy. Bylo to doslova odporové a každé sousto bolelo, ale tady v poušti se bez „paliva“ nejede. Rozptylovala mě jen obloha plná hvězd a zvířata. Šakalové, nebo pouštní lišky? Nikdy jsem takové zvuky neslyšel, ale jedno vím jistě: vůně masa je v poušti lákadlem. Zalezl jsem do stanu, abych si odpočinul. Při každém zašustění jsem vylezl ven, abych si prohlédl nádherná zvířata v okolí. Moc bych si přál vidět volně žijícího fenka tak, jako jsem jednou v kazašských horách viděl korsaka. Bohužel, noc je temná a já nemám štěstí. Silný vítr se opírá do stanu a já mám problémy usnout. Ve tři hodiny ráno vítr ustal a já upadl do říše snů.

V PYRAMIDÁCH KUŠE Súdán • 30. ledna 2022 • Meroe > Karíma

Moc jsem toho nenaspal, navíc mě probudil velmi zvláštní zvuk nedaleko stanu. Protřel jsem unavené oči a vidím dva oslíky, jak se hlasitě krmí čerstvě nasekanou zelenou travou a společnost jim dělají trhovci, kteří na deku rozbalili svůj inventář. Mají jediný cíl a tím jsem já. Přestěhovali svoje obchůdky od vstupní brány do prostoru pyramid k mému stanu a zcela cíleně po mně jdou. Nijak jsem toho nedbal, uvařil jsem si kávu a sousedy pohostil lahví vody a sušenkami. Naivně jsem si myslel, že mé chování přispěje ke vzájemné empatii, ale opak byl pravdou. Lahev vody zaletěla do pytle jednoho z nich, špinavé tmavé ruce se vrhly po sušenkách a místo díky nabízejí roztočivé výrobky. Sedám si tedy na korbu a v klidu dopřím kávu, když vtom mě upoutaly stopy v písku. Vydal jsem se po nich až pod skálu nedaleko. Ukázalo se, že to byly pouštní lišky, které mi včera v noci dělaly společnost. Věřil jsem, že je vystopuji, ale mají nory hluboko v kamenech a je nemožné se k nim dostat. Měl jsem alespoň pocit, že noc v poušti jsem strávil v bezprostřední blízkosti nádherných fenků, kteří ochotně dojedli moji rozsýpanou večeri.

Procházet prostor pyramid v Meroe je úžasný pocit. Pyramidy jsou zasypané pískem a vlastně máte dojem,

že stále čekají na úplné odhalení své historie. Rytiny na stěnách odkrývají staré příběhy, ty nové vyprávějí cedule s nápisy, z nichž je patrné, že celou rekonstrukci platí Katar a architektonicky ji řeší Němci. Co tedy zbývá z hrdosti na starou civilizaci v myslích místních? Nic, alespoň já to nenašel. Ale pyramidy jsou skvostné. Jehlany jsou nástavbou malé pohřební komory a vlastně náhrobním kamenem majitele. Na stěnách se dochovaly původní rytiny a neustále se vtírá myšlenka, že mnohé ještě nebylo objeveno. Krok za krokem pouštním pískem se nedokážu na tu krásu vynadívat.

Cesta dále na sever je podmíněna časem. Nechci jet v noci. Súdánští totiž svítí jen dálkovými světly, což je pro protijedoucí velmi únavné. Jedu tedy směr Karíma.

Někde mezi ničím a ničím jsem dostal skvělý nápad zkrátit si cestu přes poušť. Je to nejnebezpečnější poušť planety, a když udržím směr, dojedu znovu na cestu a vyhnu se otravným kontrolám a policii. Sjel jsem ze silnice a všechno šlo skvěle. George překonával duny i kamenní, prach a písek odlétaly od kol a já hledal ve vysoké rychlosti vlastní stopu. Jeli jsme tak, jak si George zaslouží, což se nám stalo osudným, když jsme zapadli do měkkého písku. Naštěstí lano navijáku vystačilo akorát

▲ Světové unikáty, o kterých se neví

k polosuchému stromu a George se za pár minut vyrval ze spárů pouště. Ukázalo se, že to bylo jen kousek od silnice, a za chvíli se tak kola znovu roztočila po asfaltu vedoucím až do Karímy.

Parkuji před hotelem, který jsem si našel na mapě, než jsem vyjžděl. Bohužel mi správce vysvětluje, že jsou plně obsazeni.

Nedaleko jsem našel další hotel. Cena 8 tisíc liber za noc pro cizince a na výběr jsou pokoje standard nebo klasik. Rozdíl jsem nepochopil, dokud mi nebyl názorně ukázán. Klasik je pokoj s televizí, ale v koupelně je do země vydlabaná díra, kterou správce komentuje slovy „toilet“. Pokoj standard naproti má toaletu, ale nemá televizi. Ceny jsou stejné. Volím toaletu, která má v Africe

podle všeho cenu televize. Restaurace je součástí hotelu a nabízí to nej z celého komplexu. Menu nemají, ale znají pokrmy z paměti.

„Co tedy máte?“ ptám se.

„Vajíčka,“ odpovídá správce.

„Dobře a co ještě?“

„Hmmm... vajíčka.“

„Jste restaurace a máte jen vajíčka?“

„Ne, to ne, máme míchaná vajíčka nebo vajíčka natvrdo, vajíčka po arabsku...“ pokračoval by číšník dál, kdybych ho nezastavil.

Na pokoji jsem si vyndal kempingové vybavení a uvařil si polévku s trochou masa z konzervy. Nepochutnal jsem si, ale vařil hlad.

NA VRCHOLECH Súdán • 31. ledna 2022 • Karíma > Merowe Dam > Nuri > Karíma

Zvuk nárazů do plechových dveří a meluzína za okny dávaly najevo, že se venku děje něco mimořádného.

A taky že ano. Rozdíl tlaku mezi Evropou a Afrikou sem přihnál silné větry, které s sebou nesou pouštní